

Hdyž ju nětko bliže widžachu, zapšchija wschittkich jenajše spodžiwanje. Dokelž běšče Genovefine woblicžo chle wobraz cžišteje, dobrocziweje njebjeschymysleneje dusche, mějesche wone woprardže něšto njebjeske na sebi, a zdasche so nadzemscy rjane.

Genovefa wustupi, a postrowi wschittkich nanajluboznišcho a z rozmiłymi słowami. Wona ryczesche wosebje z maczerjemi, kiž swoje džeczi na rukomaj abo za ruku je wjedžich wočoło stojachu, tak pscheczelnje, a wobdari džeczi, za kotrychž mjenami a starobu so dobrocziwje praschesche, tak bohacze, zo běchu maczerje a džeczi počne radošče. Hdyž pač hrabja wysche toho hišcže — kaž wobkruczesche, na Genovefinu próstwu — wojakam a služobnikam na jedyn měsac dwoju mzdu, poddanam na jene lěto spuszczenje dawkow, a podomskim kładym bohaty dar žita a drjewa wozjewjesche, tu wuprajachu wschitchy swoje zradowanje, ronjachu slyžy wjesołosče, mějachu sebjě a hrabju za zbožownoho, a tysac pobožnych pscheczow za mlodeju mandželskeju stupasche k njebju. Samym starym hrabjowym wojowarjam, kotsiž swojemu knjezej k cžesczi, z wažnym woblicžom njebohobnje pod brónju stojachu, ronjachu so swětke slyžy pschez dolhe brodny.

Sigfrid a Genovefa běšchtaj w najzbožniškej pschezjenosczi žiwaj. Ale tole zbožo trajesche jenož někotre njedžele. Jedyn wječor pozdže po wječeri, hdyž bě hižom swěca zaswěčena, sedžeschtaj wobaj wjesolaj w swojim wschědnym bydlisčezju. Genovefa pschedžesche a spěwasche, a Sigfrid pschewodžesche jeje spěw z lutu. Tu zaslyšeschtaj na dobo wonka psched hrodom wojerske trompjety. „Ššto to?“ zawoła hrabja na swo-